

දෙවොරේ දිලූනා

ප්‍රේමවන්තයින් ප්‍රේමවන්තියන් තමන්ගේ ප්‍රේමය ප්‍රකාශ කරන විදි බොහෝමයි. හිත තුල තෙරපෙන, චිතේන් පිටට ප්‍රකාශ කර ගත නොහී ප්‍රේම කතා ඇති යෞවන යෞවනියන්, අප්‍රාණික ගත, කොල, මල් වලට පවා තමන්ගේ පෙම්වතිය, පෙම්වතා ගැන කියමින් සිතෙහි පොපියන අදහස් ප්‍රකාශ කරන අවස්ථා අදටත් හැකුවා ම නොවේ.

අප්‍රාණික යමකට ප්‍රේමය කියා පානවාට වැඩිය, සප්‍රාණික සුරතලෙක් වෙත තමන්ගේ ප්‍රේමයේ මහිම, පෙම්වතාගේ හෝ පෙම්වතියගේ වග තුග කියා පෑම වඩාත් අර්ථවත් යැයි ඔවුන් සිතනවා විය හැකියි.

කෘෂි ආර්ථික රටාවකට හුරු වූ අපේ හැදියාවට අනුව ගවයා විවිධාකාර ලෙස ගැමියාට, ගොවි ජනයාට සමීප වෙයි. එක්තරා වකවානුවක ගැමියන්ගේ වාහනය වෙන්නේ කරත්තයයි. විශේෂයෙන් ම බරබාගය, තිරික්කලය ගමන් බිමන් වලට වඩාත් ගැලපුන කරත්ත වර්ගයි. ගවයා මේ ප්‍රවාහන කටයුතුවලදීත් මුලට ම සිටි කාලයක් සිහිගන්වන ගී පද රචනාවකටයි මේ වටපිටාව සකස් වෙන්නේ.

බර බාගයක් හෝ තිරික්කලයක හැඟී, එහි බැඳි ගවයා දක්කාගෙන යන ප්‍රේමවන්තයෙක්. හළලත සුදු ලපයක් ඇති ගවයින්ට පට බැඳෙන සුරතල් නාමයක් 'හඳයා'. හඳයා දක්කන ගමන් තරණයා පොරොන්දු වෙන දේ අගනේය මේ ගවයාට. උරහිස් දෙකට දිලිසෙන මුතු මාල, දෙකන්වල ලෙල දෙන රත්තරන්, මැණික්වලින් සැඳි කරාඬු පළඳවන්න, දවටන්තටයි තරණයාගේ පොරොන්දුව. සැමදාම හඳයා පණ සේ ම රැකගන්නට තරණයා සපට වීමයි වඩාත් වැදගත් වන්නේ.

තමන්ගේ විදිනෙදා කටයුතු වලදී, ගොවිතැන්වලදී දායක වෙන ගවයින් ගැමි ගොවි ජනයාට බොහෝ වටිනි. තමන්ට උපකාරී වෙන ගවයාට ආදරයෙන් කෙළෙහි ගුණ දක්වමින් රැක ගැනීම ගැමියාට නුහුරු දෙයක් නොවේ. සතෙකු වුවත් ආදරයෙන් කතා කරමින් තමන්ගේ අයෙකු ලෙස සළකන්නට පැරණි ගැමියා පසුබට නොවීය.

මේ පද රචනාවට අනුව මේ තරණයා කරත්තයෙන් යන්නේ මංගල ගමනක්. තමන්ගේ ප්‍රේමවන්තිය වන සොබහිගේ සෙනෙහස ඔහුට දැනෙන්නේ සමනොල මඬුව, රුවන්වැලි සෑයේ කොත සේම උසට. ඒ සෙනෙහස තමන්ගේ ගෙපැලට වැඩම කරවන්නටයි 'හඳයා' බැඳපු කරත්තයෙන් මේ යන්නේ. සුබ හැකැත්වලට හුරු වුණ ගැමියා විවාහ කටයුතු වලදී වෙසෙසින්ම ඒ පිලිබඳව උනන්දුයි. ඒ සුබ හැකැත් හෝරාව ළඟා වෙන බව දැනෙනා ප්‍රේමවන්ත තරණයා තමන්ගේ 'හඳයා' යුහුසුඬ කරන්නේ.

"යමු රපෝ.. පමා වෙනවා.. " යි පවසමින්.

ගොම මැටි ගෑ තමන්ගේ පැලට සිරිදුවක් මෙන් ඇය කැන්දාගෙන අවුත් මුළු ගම්මානේ ම එළි කරවමින් සත් දිනක් තිස්සේ මඟුල් කන්නටයි තරණයාගේ සුදානම. ඉතින් ඇයව කැන්දාගෙන එන්නට පිහිට වෙන හඳයාට අනුමෝදන් කරන පින හඳයාට පිහිටන බවයි තරණයා ඉපිළියන සතුටින් කියා පාන්නේ.

තමන්ගේ සිතේ පොපියන තනිකඩ ප්‍රේමය, ඒ ප්‍රේමයට හිමිකම් කියනා සොබහිග පිලිබඳව හඳයාට මේ තරණයා පවසන්නේත්, ඒ සොබහිග කැන්දාගෙන එන්නට දායක වෙන හඳයාට පින් පමුණාවන්නේත්, හඳයාට මේ සියල්ල වැටහෙන නිසාම නොවේ. චිතේන් වීසින් තරණයා ලබන්නේ මහත් අස්වැසිල්ලක්.

අප අතරින් කලකට ඉහත දී විශේෂ වූණ ආනන්ද හේවාරංහිඳගේ තරණ ප්‍රවීණ ගී පද නිබන්ධකයාණන්ගේ මේ අර්ථවත් පද මාලාව සැබැවින්ම එක්තරා යුගයක අපේ හැදියාව මෙන් ම සාරධර්ම මොනවට කියා පාන්නක්. එකල සමාජ වටාපිටාව, සිතූම් පැතුම්, සිරිත් විරිත් සියල්ල මොහොතකට කැටි කරගන්නා මෙවන් පද රචනා නවක රචකයින්ට වටිනා පූර්වාදර්ශ වෙයි.

මේ ගීයේ තනුවත්, සංගීතයත් නිර්මාණය වෙන්නේ ආචාර්ය රෝහණ විරසිංහයන් වෙතින්. කරත්තය ඇදගෙන මදක් වේගයෙන් දිවයන ගවයෙකුගේ ගෙපිපි හඬේ රිද්මයට තනුව නිර්මාණය වී තිබීම මුලින්ම රසිකයාට දැනෙන විශේෂත්වයයි. හඳයා කඩිනම් කරවන තරණයාගේ සිතේ සතුටක් දනවමින් ඊට ගැලපෙන තනුවක් නිර්මාණය කර දෙමින්, ආචාර්ය විරසිංහයන් පද රචනාවට සිය උපරිම දායකත්වය ලබා දෙයි. කෙටියෙන් ලියැවුණ පද සංගීතවේදියාණන්ට වඩාත් උචිත නිර්මාණය කිරීමට උත්ප්‍රේරකයක් වූ සේ ය. එකී රිද්මයටත් තනුවටත් අනුව ම සංගීතය ද නිර්මාණය කරනා විරසිංහයන් ඒකල ලිඛි ගීටාර් වාදනයකින් අනෙක් සියළු වාදන කොටස් එක් හුරුවකට යොමු කරවා ගනියි. ඊට ඉඳුරාම වෙනස් වැයෙන සර පුවරු සංගීත බණ්ඩියද සියල්ලට ම ගැලපෙන ලෙස මුසු කරවා ගැනීම සංගීත වේදියාණන්ගේ පරිණත බව කියා පායි.

ගීය ගායනය කරමින් රසිකයින් වෙත දොරට වඩමවන්නේ ජානක වික්‍රමසිංහ විශාරදවරයායි. පොළොන්නරුව ප්‍රදේශයෙන් ගැමි හුරුව මිටින් ගෙන හෙල ගී කෙතට එක් වෙන වික්‍රමසිංහයන් ගැඹුරු ගැමි හඬකටද හිමකම් ලබන්නට වාසනාව ලැබූ ප්‍රවීණයෙක්. පද පෙළේ අරුතටත්, තනුව සහ සංගීතයටත් ඒ ගැමි හඬ මනාවට ගැලපී, බද්ධ වී ඇති සැටිය අගනේ ය.

දෙවොරේ දිලූනා
සොඳු චතු වාල පළඳන්නා
දෙකනේ ලෙලෙනා
හන් වීණි නෝඬු දවටන්නා
හඳයෝ සැම දා
උඹ පණ සේ ම රැක ගන්නා

සවනොල වචවේ - හන් වැලි වෙහෙරේ
චුදනන සේ ම වට දෙනනා
සොබහිගෙ සෙනෙහේ ගෙපැලට වඩනා
සුබ හෝරාව ලං වෙනවා
යමු හපුනේ පමා වෙනවා.....

ගොම මැටි ඇතිවෑ තනිකඩ ගෙපැලේ
සිරිලිය සේ ම චෑ අඳ හිඳවා
ගව්වානෙ පුරා කල එළි කඬවා
මම හන්දා මඟුල් කනවා
වේ පින් උඹට පිහිටනවා.....

ගායනය: විශාරද ජානක වික්‍රමසිංහ
තනුව සහ සංගීතය: ආචාර්ය රෝහණ විරසිංහ
හවනය: ආනන්ද හේවාරංහිඳගේ

අනන්ද හේවාරංහිඳගේ